

ФНШ

Есе:
"Няма друго място като
дома!"

Изготвил:
Габриела Валентинова
ПНУП, III курс

"Няма друго място като дома!" „Вълшебникът от Оз“, Лиман Франк Баум

Няма по-хубаво нещо, от това да имаш възможността да се прибереш у дома, където те чакат с нетърпение и топла усмивка. Домът не е там, където ти се налага да бъдеш, а там, където е сърцето ти...

А моето сърце бе винаги там – отвъд Витоша.

Знаете ли, че Рая е на Земята? Защото аз знам. Всяка вечер, когато се прибирах в общежитието ми, сядах на прозореца и гледах с насълзени очи към величествената Витоша, която се простираше над повърхността като огромна галеца я ръка.

Там бе моят град, моят дом, моят Рай. Когато затворех очите си, можех да си представя, че съм от другата страна на планината, на най-високата точка, разположена срещу нея и дядо ми разказва истории за отминали времена, кои от тях тъжни, кои по-забавни – бяха все интересни. От там наблюдавах любимата ми Витоша през всички сезони- едновременно прекрасна, страховита и вдъхновяваща.

А там, срещу нея е мястото където живее дядо, сред зелените полета и малките горички, сгушена между големите столетни дървета се намира неговата къща. В двора цари пълна анархия- животните тичат свободно, като всяко е господар на себе си. Те са до там свободни, че в своите ежедневни приключения са забравили кое какво е – кучето яде царица, прасето се мисли за алпинист, а агнето спи на чергата пред вратата, пие кафе от чашата ми и се опитва да лае, когато идват хора....

Свобода! Това е първата дума, която изниква в съзнанието ми като обобщение на представеното. Израстнах така, сред природата и животните и нито за миг не се притесних да го споделя. Може да не сме живели в богатство, може да не сме имали всичко, но имаме свобода и любов и така ни възпитаха, че каквото и да става трябва да вярваме в тях.

Трябва да вярваме в семейството – хората в него са най-добрите ти приятели, най- смелите ти защитници, онези, които винаги ще са там, когато ти потрябват. Един дом е нищо без обичта на членовете в него. Всеки един от нас обича мястото, където живеем и се старае да го запази, такава, каквото е.

Затваряйки очи, мислено се връщаме там, където всяко клонче и всяка тревичка ни приветстват - учат ни да бъдем упорити и да се изправяме винаги, когато ни настъпват, реката тече бързо и отнася всеки миг по течението си – учи ни да не

изпускаме нито една възможност, предоставена ни от живота, а планината се издига пред нас високо, като ни показва, че трябва и нашите цели да са такива.

Тази гледка търсят моите очи, където и да се намирам. Тази любов изпълва сърцето ми при всичко, което правя.

Свободата ме учи, че мога да се справя с всичко, и че докато не опитам няма да разбера какво е.

И един глас от онова високо мое място ще отеква винаги в съзнанието ми при всеки полъх на вятъра – гласът на баба ми, изричаща името ми и махаща с букет цветя, докато всички жени от нивите се обърнат да видят нейната гордост- Габи.

Няма по-хубаво място от дома! Носете го в сърцата си, където и да ходите и не забравяйте от къде сте тръгнали!

на баба